

Sygn. akt VIII GC 56/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Patrycja Baranowska

Protokolant Monika Ziębakowska

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. B. (1) i R. B. (1)

przeciwko (...) Company (...) w B. ((...))

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. pozbawia w całości wykonalności nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 5 lutego 2003 roku wydany przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VIII GNc 1749/02,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powodów solidarnych kwotę 7.200,00 zł (siedmiu tysięcy dwustu złotych) tytułem kosztów procesu,

III. ściągnąć od pozwanej (...) Company (...) w B. ((...)) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 19.406,00 zł (dziewiętnastu tysięcy czterystu sześciu złotych) tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII GC 56/15

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 29 stycznia 2015 roku skierowanym przeciwko (...) Company (...) w B. ((...)) powodowie E. B. (1) i R. B. (1) wnieśli o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 5 lutego 2003 roku wydanego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VIII GNc 1749/02, któremu postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18 lutego 2014 roku nadano klauzulę wykonalności względem powodów. Nadto powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie podnieśli, że w sprawie zaistniała jedna z przesłanek wymienionych w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., a mianowicie przedawnienie roszczenia objętego tytułem wykonawczym. Pozwana w drodze egzekucji komorniczej egzekwuje obecnie od powodów z tytułu odsetek i kapitału kwotę 382.216,40 zł oraz koszty postępowania. W sprawie o sygn. akt VIII GNc 1749/02, w której Sąd Okręgowy w Szczecinie wydał tytuł egzekucyjny w postaci nakazu zapłaty, od momentu nadania postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2003 roku klauzuli wykonalności na rzecz pierwotnego wierzyciela do momentu złożenia w lutym 2013 roku wniosku o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu na rzecz następcy prawnego tj. pozwanej w sprawie, nie nastąpiły żadne czynności stron mogące świadczyć o przewie biegu przedawnienia. Zdaniem powodów powyższe oznacza, że mając na uwadze treść art. 125

k.c. roszczenia okresowe tytułem odsetek za okres od kwietnia 2003 r. do lutego 2010 roku są przedawnione. W lutym 2013 r. bowiem pozwana podjęła pierwsze kroki celem przerwania biegu przedawnienia.

Powodowie podnieśli również, że w niniejszej sprawie wierzyciel pierwotny nie prowadził względem nich postępowania egzekucyjnego. Strona powodowa nie została powiadomiona o umowie cesji, nie była też wzywana przez okres ponad 11 lat przez wierzyciela pierwotnego, a następnie przez wierzyciela wtórnego do zaspokojenia roszczenia. W związku z powyższym powodowie przekonani byli, że skoro wierzyciel przez tak długi okres nie dochodzi spełnienia długu, to albo zrezygnował z jego dochodzenia, albo dług już nie istnieje. Powodowie zapewnili nadto, że podjęliby stosowne czynności celem dobrowolnej spłaty roszczenia stwierdzonego nakazem zapłaty z dnia 5 lutego 2003 roku. Gdyby więc wierzyciel pierwotny, bądź też wtórny upomniął się po 11 latach o spłatę długu, choć zawiadomił powodów o cesji, lub też zażądał spłaty należności, to nie byłoby konieczne, ani wszczynanie egzekucji w niniejszej sprawie, ani składanie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, okazałoby się to zbędne i nie było to wymuszone zachowaniem dłużnika.

Powodowie wskazali, że umowa cesji wierzytelności względem powódki została dokonana po niespełna 10 latach od momentu nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Przez ten okres wierzyciel nie podejmował żadnych czynności, jednocześnie zbywając przed upływem terminu przedawnienia wierzytelność mu przysługującą. Czynność ta miała na celu przerwę biegu przedawnienia, a zatem była to czynność, której potrzeba podjęcia wywołana została przez „wierzyciela” i na jego potrzeby, oraz zmierzała pośrednio do dochodzenia roszczenia, co z kolei implikuje twierdzenie, że nie może być ona objęta dyspozycją art. 123 §1 pkt 1 k.c. Powodowie przedstawili również obszerną argumentację dowodząc że zarówno czynności podejmowane w postępowaniu wywołanym wnioskiem pozwanego o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy toczącym się w sprawie VIII GCo 18/13 jak i wywołanym wnioskiem wszczęciem egzekucji w sprawie KM 184/13 nie spowodowały przerwania w biegu przedawnienia nie zmierzały bowiem bezpośrednio do dochodzenia praw pozwanego.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że wbrew twierdzeniom pozwu nastąpiła przerwa biegu terminu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 lutego 2003 roku wydanego w sprawie VIII GNc 1749/02. Zdaniem pozwanego niezasadność powództwa wynika przede wszystkim z faktu przerwania tego terminu przez poprzednika prawnego. Powołując się na treść art. 124 § 2 kc pozwany zaznaczył, że postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 16 kwietnia 2003 roku nigdy nie uprawomocniło się wobec powodów, gdyż nigdy nie rozpoczął bieg termin do wniesienia zażalenia na nie dla dłużnika, który zgodnie z art. 795 § 2 k.p.c. rozpoczyna bieg od daty doręczenia dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji.

Dalej pozwany wskazał na bezsporny fakt, że zarówno wniosek o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, jak i wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego złożone zostały odpowiednio: 23 stycznia 2013 roku i 31 stycznia 2013 roku a więc przed upływem terminu dziesięcioletniego liczonego nawet od dnia 16 kwietnia 2003 roku tj. od daty wydania postanowienia Sądu o nadaniu klauzuli wykonalności na rzecz pierwotnego wierzyciela. Zdaniem pozwanego czynności te niewątpliwie spowodowały przerwę biegu terminu przedawnienia.

Powołując się na stanowisko judykatury pozwany stanął na stanowisku, że przerwanie biegu terminu przedawnienia niewątpliwie następuje w wyniku złożenia wniosku o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności.

W tym względzie pozwany zaznaczył też, że umowa cesji wierzytelności należy do umów konsensualnych i dochodzi do skutku przez samo złożenie zgodnych oświadczeń woli. Pozwany jako wierzyciel swoje czynności w postępowaniu klauzulowym podejmował po kolei w celu zaspokojenia przysługującego mu roszczenia. Wszystkie podejmowane czynności należały do kategorii „koniecznych” do skutecznego zaspokojenia wierzytelności. Czynności te miały na celu

i doprowadziły do rozpoczęcia przymusowej spłaty długu przez dłużnika. Przerwanie biegu terminu przedawnienia roszczenia było jedynie następstwem podjętych przez wierzyciela czynności.

W kontekście czynności podjętych w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie KM 184/13 pozwany zaznaczył, że żaden przepis prawa nie zabrania wszczęcia egzekucji przed wydaniem tytułu wykonawczego. Pozwany jako wierzyciel wszczął wpieryw postępowanie klauzulowe, o czym poinformował komornika we wniosku egzekucyjnym, a następnie wnioskował o przedłużenie terminu do jego uzupełnienia powołując się spełnione określonych przesłanek. Komornik sądowy w postępowaniu wywołanym wnioskiem pozwanego nie podjął żadnych czynności egzekucyjnych przed otrzymaniem tytułu wykonawczego. Zdaniem pozwanego wybór sposobu zaspokojenia roszczenia zasądzonego prawomocnym orzeczeniem sądowym leży w wyłącznej gestii wierzyciela.

Podważając podglądy powodów pozwany podkreślił nadto, że ani pierwotny ani obecny wierzyciel nie musiał wzywać po raz kolejny dłużników do zapłaty przed przystąpieniem do przymusowego zaspokojenia roszczenia. Nie musiał również zawiadamiać dłużników o dokonanej zmianie wierzyciela wcześniej niż poprzez zawiadomienie komornika o wszczęciu egzekucji. Sama zaś świadomość bądź nieświadomość dłużnika nie wypierają długu z obrotu prawnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lutego 2003 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VIII GNc 174/02 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał pozwanym R. B. (2) i E. B. (2) zapłacić solidarnie na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 150.489,04 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 6 listopada 2002 roku oraz kosztami procesu w wysokości 5.896,20 zł.

Pozwani R. B. (2) i E. B. (2) nie wnieśli zarzutów od powyższego nakazu.

Potaniem z dnia 16 kwietnia 2003 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie nadał klauzulę wykonalności na rzecz wierzyciela.

Wierzyciel nie wszczął postępowania egzekucyjnego.

bezsporne

W dniu 23 stycznia 2013 roku pozwany - (...) w B. (...) złożył do Sądu Okręgowego w Szczecinie wniosek o nadanie nakazowi zapłaty tegoż sądu z dnia 5 lutego 2003 roku wydanemu w sprawie VIII GNc 1749/02 przeciwko R. B. (1) klauzuli wykonalności na jego rzecz, jako nabywcy wierzytelności przysługującej spółce (...). W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności w zamian za zwolnienie z długu z dnia 12 października 2012 roku wierzytelność objęta nakazem zapłaty została przelana na rzecz wnioskodawcy. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą VIII GCo 18/13.

W piśmie z dnia 30 stycznia 2013 roku wierzyciel rozszerzył wniosek domagając się nadania klauzuli wykonalności także przeciwko małżonce dłużnika - E. B. (1).

Uzupełniając braki formalne wniosku, wierzyciel przedłożył do akt umowę przelewu wierzytelności w zamian za zwolnienie z długu z dnia 12 października 2012 roku.

Postanowieniem z dnia 25 marca 2013 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił wniosek. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd wskazał, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego nie mógł być uwzględniony, złożony wraz wnioskiem dokument nie spełniał bowiem wymogów przewidzianych w stanowiącym podstawę rozstrzygnięcia art. 788 § 1 k.p.c..

Dalej Sąd wyjaśnił, że wnioskodawca dołączył do wniosku umowę przelewu wierzytelności w zamian za zwolnienie z długu z dnia 12 października 2012 roku, wedle której spółka (...) w N. przeniosła na rzecz wnioskodawcy wierzytelność wobec R. B. (1), zasądzoną nakazem zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie, obejmującą świadczenie pieniężne w

kwocie 249.527,62 zł oraz należne odsetki ustawowe i koszty sądowe; jednocześnie stwierdzono, że cena nabycia została zapłacona w drodze potrącenia wzajemnych wierzytelności. Dalej Sąd zaznaczył, że z podpisów złożonych pod umową jedynie podpis należący do R. B. (3), reprezentującego spółkę (...) został poświadczony przez notariusza. Podpis należący do W. N. - prezesa zarządu (...) Company (...) z siedzibą w B. nie został urzędowo poświadczony.

Dodatkowo Sąd wskazał na brak podstaw do uznania, że wierzytelność będąca przedmiotem umowy z dnia 12 października 2012 roku stanowi wierzytelność objętą nakazem zapłaty wydanym w sprawie VIII GNc 1749/02. W samej umowie przelewu wierzytelności nie powołano bowiem ani sygnatury sprawy, w której wydany miał być nakaz obejmujący przelewaną wierzytelność, ani daty tego orzeczenia, nadto przedmiotem umowy przelewu była jedynie wierzytelność wobec R. B. (1), co nie usprawiedliwia twierdzenia o przejściu wierzytelności w stosunku do E. B. (1).

Zażaleniem datowanym na dzień 9 kwietnia 2013 roku (...) Company (...) w B. zaskarżył powyższe postanowienie domagając się jego zmiany poprzez nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności zgodnie z wnioskiem lub uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu skarżący wskazał na dotychczas niepowołany dowód w postaci aneksu zawartego w dniu 18 lutego 2013 roku odnoszącego się do umowy przelewu wierzytelności, wskazując, że potrzeba jego zgłoszenia wynikała w związku z wydaniem zaskarżonego orzeczenia.

Wraz z pismem datowanym na dzień 10 maja 2013 roku stanowiącym uzupełnienie braków formalnych zażalenia wierzyciel złożył powołany jako dowód i załącznik aneks z dnia 18 lutego 2013 roku do umowy przelewu wierzytelności w zamian za zwolnienie z długu z dnia 12 października 2012 roku. Podpis cedenta złożony pod aneksem do umowy został poświadczony przez notariusza w dniu 8 kwietnia 2013 roku.

W punkcie 1 tego aneksu strony dokonały sprostowania punktu 1 umowy nadając mu brzmienie, według którego cedentowi przysługuje w stosunku do R. B. (1) wierzytelność obejmująca świadczenie pieniężne w wysokości 249.527,62 zł oraz należne od niego odsetki i koszty sądowe, a w podanej kwocie mieści się kwota zasądzona nakazem zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy w sprawie o sygn. akt VIII GNc 1749/02. W kolejnych postanowieniach aneksu strony wskazały, że solidarnym dłużnikiem przelanej wierzytelności jest również małżonka R. B. (1), E. B. (1), i wierzytelność w stosunku do niej cedent przeniósł na rzecz wnioskodawcy wraz ze wszelkimi roszczeniami akcesoryjnymi.

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2013 roku, wydanym na skutek rozpoznania zażalenia Sąd Apelacyjny w Szczecinie (sygn. akt I ACz 819/13) zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 marca 2013 roku w ten sposób, że nadał klauzulę wykonalności tytułowi w postaci nakazu zapłaty z dnia 5 lutego 2003 roku wydanemu przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VIII GNc 1749/02 na rzecz następcy prawnego wierzyciela (...) z siedzibą w B..

Nie podzielając części twierdzeń zażalenia, przyjmując tym samym, że identyfikacja wierzytelności będącej przedmiotem przelewu winna być możliwa wyłącznie w oparciu o treść dokumentu umowy Sąd Apelacyjny uznał, że warunek ten w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy nie był spełniony, wobec czego Sąd ten zasadnie odmówił uwzględnienia wniosku.

Zażalenie w ocenie Sądu Apelacyjnego okazało się jednak zasadne wobec zmiany okoliczności stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Przy jego rozpoznawaniu Sąd Apelacyjny uwzględnił okoliczności ujawnione po wydaniu zaskarżonego postanowienia, a mianowicie dołączony przez wnioskodawcę dokument w postaci aneksu z dnia 18 lutego 2013 roku do umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 października 2012 roku, do czego Sąd był zobowiązany zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Treść aneksu nie nasuwała wątpliwości Sądu co do tego, że umowa przelewu zawarta między pierwotnym wierzycielem a wnioskodawcą objęła w całości roszczenie stwierdzone tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 lutego 2003 roku w sprawie o sygn. akt VIII GNc 1749/02 zarówno w stosunku do R. B. (1) jak i E. B. (1).

W piśmie datowanym na dzień 13 sierpnia 2013 roku wierzyciel wniósł o wydanie tytułu wykonawczego.

Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 23 sierpnia 2013 roku wezwano wierzyciela do uiszczenia opłaty kancelaryjnej od wniosku oraz uzupełnienia niezbędnych danych.

W kolejnym piśmie z dnia 3 września 2013 roku uzupełniając wniosek w wykonaniu zarządzenia Przewodniczącego wierzyciel sprecyzował wniosek domagając się wydania tytułu wykonawczego indywidualnie co do dłużnika R. B. (1).

Postanowieniem z dnia 9 września 2013 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty Sąd Okręgowy w Szczecinie z dnia 5 lutego 2003 roku, sygn. akt VIII GNc 1749/02 oraz postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 lipca 2013 r., sygn. akt I ACz 819/13 w całości. Sąd polecił jednocześnie wydać tytuł wykonawczy co do uczestnika R. B. (1).

W piśmie z dnia 17 grudnia 2013 roku wyjaśnił, że podtrzymuje wniosek o wydanie tytułu wykonawczego wobec E. B. (1).

Postanowieniem z dnia 18 lutego 2014 roku referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w S. polecił umieścić na tytule wykonawczym składającym się z odpisu nakazu zapłaty w postępowaniu z dnia 5 lutego 2002 roku wydanego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VIII GNc 1749/02, odpisu postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 lipca 2013 roku oraz odpisu postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 września 2013 roku, sygn. akt I ACz 819/13 klauzulę wykonalności co do dłużniczki E. B. (1), a następnie tytuł doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

bezsporne, nadto dowód: wniosek z dnia 23.01.2013 r. i 30.01.2013 r. - karta 2-5, pismo z dnia 06.02.2013 r. - karta 9-19, postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25.03.2013 r. - karat 49, zażalenia z dnia 09.07.2013 r. - karta 57-60, pismo z dnia 10.05.2013 r. wraz z aneksem do umowy przelewu - karta 74-93, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30.07.2013 r. - karta 104-108, wniosek z dnia 13.08.2013 r. - karta 113-115, zarządzenie z dnia 23.08.2013 r. - karta 120, zarządzenie z dnia 23.08.2013 r. - karta 120, pismo z dnia 03.09.2013 r. - karta 122-127, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 09.09.2013 r. - karta 129-130, wniosek z dnia 17.12.2013 r. - karta 150-155, zarządzenie z dnia 18.02.2014 r. - karta 168 (w aktach sprawy VIII GCo 18/13)

W dniu 31 stycznia 2013 roku pozwany (...) Company (...) w B. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pile wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikom R. B. (1) i E. B. (1) w celu wyegzekwowania wierzytelności opiewającej na kwotę 249.527,62 zł stwierdzonej tytułem egzekucyjnym w postaci nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie, sygn. akt VIII GNc 1749/02 opatrzonego klauzulą wykonalności. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą KM 18/13.

W dniu 7 lutego 2013 roku komornik sądowy wezwała wierzyciela (...) Company (...) do złożenia zaliczki na wydatki związane z postępowaniem oraz na mocy art. 797 kpc i art. 130 § 1 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc do uzupełnienia wniosku między innymi poprzez złożenie tytułu wykonawczego w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu wniosku.

W piśmie z dnia 19 lutego 2013 roku wykonując jedynie w części zobowiązanie komornika, w kwestii dotyczącej tytułu wykonawczego wierzyciel zapewnił, że tytuł zostanie dołączony do akt sprawy niezwłocznie po otrzymaniu stosownego wypisu z Sądu Okręgowego w Szczecinie, przed którym pod sygn. VIII GCo 18/13 toczy się postępowanie w przedmiocie nadania klauzuli wobec przejścia uprawnień. Z ostrożności procesowej wierzyciel wniósł o przedłużenie o 45 dni terminu do złożenia tytułu wykonawczego przeciwko dłużnikom, wskazując jako przyczynę obiektywną niemożliwość uzupełnienia braków w wyznaczonym terminie przedłużające się postępowanie przed Sądem Okręgowym w sprawie VIII GCo 18/13.

W piśmie z dnia 1 marca 2013 roku, odpowiadając na powyższe, komornik poinformował o przedłużeniu terminu do dostarczenia tytułu wykonawczego do dnia 8 kwietnia 2013 roku.

W piśmie z dnia 8 kwietnia 2013 roku wierzyciel ponownie wniósł o przedłużenie o dwa miesiące terminu do przedłożenia tytułu wykonawczego. We wniosku wskazał, że postępowanie przed Sądem Okręgowym w sprawie VIII

GCo 18/13 dotychczas nie zostało zakończone. Przedstawiając stan faktyczny sprawy wnioskodawca podkreślił, że dysponuje ograniczonym wpływem na szybkość załatwienia sprawy przez niezawisłe sądy.

W odpowiedzi komornik poinformował o przedłużeniu terminu do dostarczenia tytułu wykonawczego do dnia 10 czerwca 2013 roku.

Uwzględniając kolejne wnioski wierzyciela z dnia 10 czerwca, 9 sierpnia i 10 września 2013 roku, w których przywoływano tożsamą jak poprzednio argumentację, komornik przedłużył terminy do dostarczenia tytułu wykonawczego do dnia 10 października 2013 roku.

W dniu 13 września 2013 roku wraz z pismem przewodnim wierzyciel złożył tytuł wykonawczy uprawniający do egzekucji wobec R. B. (1).

W toku dalszego postępowania komornik wezwał wierzyciela do uzupełnienia wniosku między innymi poprzez wskazanie aktualnego stanu zadłużenia, a także do uiszczenia dodatkowej zaliczki.

W piśmie z dnia 30 września 2013 roku komornik zawiadomił R. B. (1) o wszczęciu postępowania egzekucyjnego.

Postępowanie egzekucyjne zgodnie z wnioskiem wierzyciela skierowane zostało w szczególności do wierzytelności z rachunków bankowych

W dniu 10 października 2013 roku wierzyciel wniósł o przedłużenie o dwa miesiące terminu do przedłożenia tytułu wykonawczego opatrzonego klauzulą wykonalności przeciwko E. B. (1).

Komornik poinformował o przedłużeniu terminy do dnia 10 grudnia 2013 roku, uwzględniając zaś kolejne wnioski termin przedłużył do dnia 10 kwietnia 2014 roku.

W dniu 8 kwietnia 2014 r. wraz z pismem przewodnim wierzyciel złożył tytuł wykonawczy uprawniający do egzekucji wobec E. B. (1).

W piśmie z dnia 11 kwietnia 2014 roku komornik zawiadomił E. B. (1) o wszczęciu postępowania egzekucyjnego.

Postępowanie egzekucyjne zgodnie z wnioskiem wierzyciela skierowane zostało do wynagrodzenia za pracę E. B. (1).

W piśmie z dnia 21 stycznia 2015 r. komornik polecił zaprzestanie dokonywania potrąceń z wynagrodzenia za pracę dłużniczki, co nastąpiło w konsekwencji złożenia przez E. B. (1) wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego w związku z wydanym przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w dniu 19 grudnia 2014 roku postanowieniem o udzieleniu zabezpieczenia powództwa E. B. (1) przeciwko (...) Company limited w B. (...) o pozbawienie w całości tytułu wykonawczego, tj. nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 5 lutego 2003 roku, któremu Sąd Okręgowy w Szczecinie nadał klauzulę wykonalności przeciwko E. B. (1) dnia 18 lutego 2014 roku, poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko wnioskodawczyni przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pile S. K., ul. (...) P., sygn. akt KM 184/13 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania wywołanego pozwem o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego i uchylenie dokonanego w toku wymienionego postępowania egzekucyjnego zajęcia wynagrodzenia za pracę wnioskodawczyni.

bezsporne, nadto dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji - karta 1-2, wezwania z dnia 07.02.2013 r. - karta 3-4, pismo z dnia 19.02.2013 r. - karta 5, pisma z dnia 01.03.2013 r. - karta 7, pisma z dnia 08.04.2013 r., 11.04.2013 r., 10.06.2013 r., 12.06.2013 r., 09.08.2013 r., 13.08.2013 r., 10.09.2013 r., 12.09.2013 r., 13.09.2013 r., 18.09.2013 r. 20.09.2013 r., - karta 15-33, zawiadomienie z dnia 30.09.2013 r. - karta 42, pismo z dnia 10.10.2013 r. i 14.10.2013 r. - karta 93-94; pismo z dnia 09.12.2013 r., 12.12.2013 r. - karta 130-134, pismo z dnia 10.02.2014 r., 10.02.2014 r., i 08.04.2014 r. - karta 157-161, zawiadomienie z dnia 11.04.2014 r. - karta 162, wniosek z dnia 16.01.2015 r. wraz z postanowieniem Sadu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19.12.2014 r. - karta 229-231,

(w aktach sprawy egzekucyjnej Km 184/13)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała. Sąd również nie powziął wątpliwości w tym zakresie. Ustalając stan faktyczny Sąd przeprowadził zawnioskowane przez strony dowody z dokumentów znajdujących się w aktach komorniczych o sygn. KM 184/13 oraz w aktach sądowych o sygn. VIII Co 18/13. Stan faktyczny sprawy nie był zresztą pomiędzy stronami sporny, strony nie kwestionował faktycznie dokonanych czynności zarówno w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pile w sprawie o sygn. KM 184/13 na skutek wniosku pozwanego dnia 31 stycznia 2013 roku jak i czynności podejmowanych w postępowaniu wywołanym wnioskiem pozwanego złożonym w Sądzie Okręgowym w Szczecinie, sygn. VIII Co 18/13 w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego. Spór skupiał się na odmieniał ocenie tychże czynności w kontekście uznania ich za przerywające bieg terminu przedawnienia.

Powódka domagała się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego - prawomocnego nakazu zapłaty z 5 lutego 2003 roku, sygn. akt VIII GNc 1749/02 wydanego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 16 kwietnia 2003 roku, któremu prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 lipca 2013 roku, sygn. akt I ACz 819/13 nadano klauzulę wykonalności na rzecz pozwanej (...) Company (...) w B. (...) jako następcy prawnemu powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., a na mocy postanowienia z dnia 18 lutego 2014 roku wydano tytuł wykonawczy.

Podstawę materialnoprawną objętego pozwem żądania stanowi przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. zgodnie, z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Skutek w postaci wygaśnięcia zobowiązania wywierają w szczególności takie zdarzenia materialnoprawne, jak: wykonanie zobowiązania przez spełnienie świadczenia zgodnie z jego treścią, potrącenie, odnowienie, zwolnienie z długu, świadczenie w miejsce spełnienia. Natomiast skutek w postaci niemożności egzekwowania zobowiązania wywierają w szczególności takie zdarzenia materialnoprawne, jak: prolongata terminu spełnienia świadczenia, rozłożenie świadczenia na raty, przedawnienie roszczenia.

Strona powodowa domagając się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w dniu 5 lutego 2003 roku powołała się na przedawnienie roszczenia.

Zgodnie z art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

Odsetki za opóźnienie mają charakter świadczenia okresowego, które jak podnosi się w piśmiennictwie i judykaturze (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku, III CZP 42/2004) charakteryzuje zależność rozmiaru należności od upływu czasu oraz układanie się świadczeń w szereg kolejno po sobie wymagalnych świadczeń, przy czym mają one występować w równych odstępach czasu. Zgodnie z ogólną zasadą, którą wyraża art. 118 k.c., termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe wynosi trzy lata. Według tej

reguły, niezależnie od charakteru długu głównego, ulega przedawnieniu roszczenie o odsetki za opóźnienie. Przepisem szczególnym w stosunku do art. 118 k.c. jest art. 125 § 1 k.c. przewidujący dla roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu, bez względu na ich charakter, dziesięcioletni termin przedawnienia, z wyłączeniem jednak (zdanie drugie) roszczeń obejmujących świadczenia okresowe należne w przyszłości, które ulegają przedawnieniu trzyletniemu. W tym stanie rzeczy uzasadnione jest stanowisko, że określony w art. 125 § 1 k.c. dziesięcioletni termin przedawnienia ma zastosowanie do stwierdzonych wyrokiem roszczeń o odsetki za opóźnienie wymagalnych w dacie uprawomocnienia się wyroku. Trzyletniemu przedawnieniu ulegają natomiast stwierdzone wyrokiem roszczenia o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 roku, I CSK 197/13). Przepis art. 125 § 1 k.c. nie wskazuje początku biegu przewidzianego w nim terminu przedawnienia, poprzestając na wskazaniu kategorii roszczeń, których ono dotyczy. W tym zakresie więc należy odwołać się do art. 124 § 2 k.c., który jako początek biegu takiego terminu wskazuje zakończenie postępowania. W przypadku roszczeń zasądzonych prawomocnym orzeczeniem jest bezsporne, że zdarzeniem wyznaczającym początek biegu terminu przedawnienia przewidzianego w art. 125 § 1 k.c. jest uprawomocnienie się orzeczenia. W niniejszej sprawie strony nie wskazały kiedy przedmiotowe orzeczenie stanowiące tytuł egzekucyjny się uprawomocniło, z tego względu zdaniem Sądu, wobec nadania mu klauzuli wykonalności w dniu 16 kwietnia 2003 roku, nastąpiło to najpóźniej w tej dacie. Mając powyższe na uwadze dziesięcioletni termin przedawnienia – dla stwierdzonych orzeczeniem roszczeń wraz z odsetkami za opóźnienie wymagalnymi w dacie uprawomocnienia się orzeczenia - upłynąłby 16 kwietnia 2013 r., zaś trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku - upłynąłby 16 kwietnia 2006 roku. Powyższe oznacza, że po tej dacie dłużnicy, czyli powodowie mogliby się uchylić od spełnienia roszczenia wobec niemożności egzekwowania na skutek przedawnienia.

W ocenie Sądu taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności jest tym samym uzasadnione wobec spełnienia przesłanki, o której mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. i podniesionego przez powodów zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego tytułem wykonawczym. Powyższego nie zmienia zasadność stanowiska, że określony w art. 125 § 1 k.c. (przepisie szczególny w stosunku do art. 118 k.c.) dziesięcioletni termin przedawnienia ma zastosowanie do stwierdzonych wyrokiem roszczeń o odsetki za opóźnienie wymagalnych w dacie uprawomocnienia się wyroku, trzyletniemu przedawnieniu ulegają zaś stwierdzone wyrokiem roszczenia o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku (vide: wyrok SN z dnia 15 stycznia 2014 r., I CSK 197/13).

Rację ma pozwany, iż do przedawnienia, o którym mowa w art. 125 k.p.c. zastosowanie mają ogólne reguły dotyczące biegu przedawnienia. W myśl art. 123 § 1 pkt 1) k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Stanowisko pozwanej, iż w okolicznościach rozważanej sprawy do przedawnienia nie doszło z uwagi na przerwy w biegu przedawnienia nie zasługuje jednak na uwzględnienie.

Na wstępie nie sposób zgodzić się z twierdzeniem jakoby przerwanie biegu terminu przedawnienia mogło nastąpić z uwagi na okoliczność, że postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności z 16 kwietnia 2003 roku nigdy nie uprawomocniło się wobec powodów, gdyż nigdy nie rozpoczął biegu termin do wniesienia zażalenia na nie dla dłużnika, który zgodnie z art. 795 § 2 k.p.c. rozpoczyna bieg od daty doręczenia dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Zgodnie bowiem z przywołanym powyżej art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Po zakończeniu tego postępowania bieg terminu przedawnienia biegnie na nowo. Jak wskazały obie strony postępowania, klauzula wykonalności nakazowi zapłaty w sprawie VIII GNC 1749/02 została nadana na rzecz pierwotnego wierzyciela - poprzednika prawnego pozwanej postanowieniem

z 16 kwietnia 2003 r., a więc od dnia następnego po tej dacie, rozpoczął się dla wierzyciela bieg terminu, w którym mógł wszcząć egzekucję.

W tym względzie pozwany dowodził, że przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło z uwagi na dwa zdarzenia, a mianowicie z uwag na złożenie skutecznego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na jego rzecz jako następcy prawnego oraz skuteczne złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji.

W kontekście pierwszego z wymienionych powyżej zdarzeń, na które powoływała się strona pozwana, podkreślenia wymaga, że wniosek oparty o regulację zawartą w art. 788 k.p.c, a więc wniosek dotyczący nadania klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego, co do zasady nie przerywa biegu terminu przedawnienia. Zasadniczym argumentem na rzecz tego poglądu jest regulacja zawarta w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. odwołująca się wymogu bezpośredniości. W myśl powołanego przepisu czynność uprawnionego musi bowiem służyć dochodzeniu, ustaleniu, zaspokojeniu lub zabezpieczeniu roszczenia i do tego celu musi zmierzać bezpośrednio.

Zgodnie z przeważającym w literaturze poglądem, wyrażonym również w orzecznictwie Sąd Najwyższego, który to pogląd Sąd orzekając w niniejszej sprawie podziela, przyjmuje się, że ze względu na to, iż czynności wierzyciela musi bezpośrednio zmierzać do wyegzekwowania roszczenia, brak bezpośredniości w przypadku wniosku o nadanie klauzuli wykonalności nie powoduje przerwy biegu przedawnienia (zob. wyr. SN z 24.9.1971 r., II CR 358/71, L.; wyr. SN z 22.2.1973 r., III PRN 111/72, OSN 1974, Nr 1, poz. 12; uchw. SN z 20.2.1974 r., III CZP 2/74, OSN 1975, Nr 2, poz. 18; wyr. SN z 4.8.1977 r., IV PR 160/77, L.) oraz później w wyr. z 15.11.2002 r. (II CKN 986/00, OSP 2003, Nr 12, poz. 158) i z 10.10.2003 r. (II CK 113/02, L.).

Nie bez znaczenia dla powyższego stanowiska w kontekście zasady bezpośredniości pozostają również akcentowane przez powodów okoliczności przebieg samego postępowania o nadanie klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 k.p.c. Z akt sprawy VIII GCo 18/13 bezspornie wynika, że wierzyciel (...) Company (...) w B. z chwilą złożenia w dniu 23 stycznia 2013 roku wniosku nie był jeszcze następcą prawnym, a w szczególności nie wykazał, że takim następcą jest. Sąd Okręgowy w Szczecinie jako sąd pierwszej instancji w sprawie toczącej się pod sygn. VIII GCo 18/13 rozpoznając żądanie, postanowieniem w dnia 25 marca 2013 roku oddalił wniosek o nadanie klauzuli wykonalności z uwagi na nie wykazanie następstwa prawnego. Z powyższego wynika, że w istocie do chwili wydania orzeczenia wnioskodawca (strona pozwana) w żaden sposób nie wykazała swojego następstwa. Dopiero w postępowaniu zażaleniowym przedstawiono prawidłową umowę cesji wierzytelności wraz z aneksem do umowy przelewu wierzytelności w zamian za zwolnienie z długu, z datą pewną 8 kwietnia 2013 roku W dniu 8 kwietnia 2013 roku, a więc po upływie terminie przedawnienia notariusz potwierdził własnoręczność podpisu cedenta, z tym dopiero momentem powstał więc dokument spełniający wymogi z art. 788 k.p.c. otwierający drogę do skutecznego ubiegania się o uzyskania tytułu egzekucyjnego na rzecz następcy prawnego. Dokument ten, co więcej został złożony do akt sprawy, w wykonaniu zobowiązania do jego złożenia, dopiero w dniu 24 maja 2013 roku, a więc także po upływie terminu przedawnienia. Ostatecznie zaś klauzula wykonalności na rzecz następcy prawnego (pозwanego) została nadana postanowieniem Sądu Apelacyjnego z 9 września 2013 roku. Powyższe nastąpiło na skutek zmiany okoliczności stanowiących podstawę rozstrzygnięcia ujawnionych po wydaniu postanowienia z dnia 25 marca 2013 roku a związanych z dołączonym przez wnioskodawcę dokumentem w postaci aneksu z dnia 18 lutego 2013 roku do umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 października 2012 roku, do uwzględnienia którego Sąd drugiej instancji był zobowiązany w myśl z art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

Zdaniem sądu orzekającego wszelkie te czynności wierzyciela, które były podejmowane w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego, w szczególności zaś te podjęte przed dniem 8 kwietnia 2013 roku nie zmierzały bezpośrednio do wyegzekwowania roszczenia. Faktycznie skutecznie dokonać czynności uzasadniającej żądanie nadania klauzuli wykonalności na swoją rzecz jak następcy prawnego pozwany mógł z chwilą powstania stosownego dokumentu. Samo złożenie wniosku bez wylegitymowania się przez wnioskodawcę właściwą umową przelewu wierzytelności, prowadzi bowiem do wniosku, że te czynności zmierzały jedynie do przerwania biegu przedawnienia.

W ocenie Sądu orzekającego w okolicznościach niniejszej sprawy w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego, czynnością ewentualnie wpływającą na przerwanie biegu przedawnienia mogłoby być złożenie skutecznego wniosku o doręczenie tytułu wykonawczego na rzecz następcy prawnego, co jak wynika z ustaleń faktycznych również miało miejsce już po upływie terminu przedawnienia.

Przedstawione wywody pozostają aktualne także w odniesieniu do drugiego argumentu przyjętego w zaprezentowanej przez pozwanego linii obrony, a mianowicie zarzutu jakoby bieg terminu przedawnienia został przerwany poprzez skuteczne złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji. Poza sporem jest okoliczność, iż wszczęcie postępowania egzekucyjnego przed komornikiem sądowym stanowi czynność przerywającą bieg przedawnienia. W ocenie Sądu czynność polegająca na złożeniu wniosku przez pozwanego w styczniu 2013 roku nie zmierzała bezpośrednio do wyegzekwowania roszczenia. Pozwany składając przedmiotowy wniosek nie miał bowiem przymiotu wierzyciela. Wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko R. i E. B. (1) na rzecz wierzyciela - (...) z siedzibą w B. został złożony w dniu 31 stycznia 2013 roku tymczasem klauzulę wykonalności na jego rzecz jako następcy prawnego nadano dopiero w dniu 30 lipca 2013 roku, a więc po upływie terminu przedawnienia, które nastąpiło w dniu 16 kwietnia 2013 roku. Samo złożenie wniosku, jako czynność podjęta w postępowaniu egzekucyjnym, dotknięta brakiem formalnym polegającym na niezłożeniu tytułu wykonawczego mającego stanowić podstawę egzekucji wyraźnie zmierzała tylko i wyłącznie do przerywania biegu terminu przedawnienia. Właściwe czynności egzekucyjne zmierzające bezpośrednio do wyegzekwowania roszczenia, związane z przedłożeniem tytułu wykonawczego miały zaś miejsce już po upływie terminu przedawnienia. W dniu 13 września 2013 roku wraz z pismem przewodnim wierzyciel złożył tytuł wykonawczy uprawniający do egzekucji wobec R. B. (1), w dniu 8 kwietnia 2014 roku złożył zaś tytuł wykonawczy uprawniający do egzekucji wobec E. B. (1).

Za budzące wątpliwość zdaniem Sądu uznać przy tym należało, działania Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pile podejmowane w postępowaniu egzekucyjnym o sygn. akt KM 184/13 wywołanym wnioskiem (...) w B.. W toku postępowania komornik wielokrotnie przedłużał wierzycielowi termin do uzupełnienia wniosku, aż do czasu uzyskania tytułu wykonawczego, a więc ostatecznie o 14 miesięcy od momentu złożenia wniosku. Podejmowanie takich czynności z całą pewnością nie znajduje oparcia w regulacji art. 130 § 1 k.p.c., a ten właśnie przepis wskazywał komornik jako podstawę prawną wezwania do uzupełnienia wniosku między innymi poprzez złożenie tytułu wykonawczego pod rygorem zwrotu wniosku.

W ocenie Sądu już w momencie składania wniosku egzekucyjnego, a najpóźniej po pierwszym wezwaniu do jego uzupełnienia, zgodnie ze wskazaną podstawą prawną wierzyciel powinien legitymować się tytułem wykonawczym bądź chociażby orzeczeniem potwierdzającym umocowanie do występowania w charakterze wierzyciela. Wówczas, a najpóźniej przy wypełnieniu nałożonego przez komornika wezwania w przedmiocie prawidłowego uzupełnienia wniosku mogłoby dojść do skutecznego przerywania biegu terminu przedawnienia.

Należy mieć przy tym na uwadze, że zgodnie z art. 805 § 1 k.p.c. przy pierwszej czynności egzekucyjnej doręcza się dłużnikowi zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, z podaniem treści tytułu wykonawczego i wymienieniem sposobu egzekucji oraz z pouczeniem o możliwości, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, a także sporządzony przez organ egzekucyjny odpis tytułu wykonawczego albo zweryfikowanego przez komornika dokumentu, o którym mowa w art. 797 § 3 k.p.c. Już bowiem w literaturze opracowanej w okresie międzywojennym zgodnie przyjmowano, że nie należy uważać za pierwszą czynność egzekucyjną żadnej czynności, którą przedsięwzięje komornik bądź sąd po otrzymaniu wniosku o wszczęcie egzekucji, lecz trzeba za nią uważać pierwszą czynność podjętą wobec dłużnika (J. Korzonek, Postępowanie egzekucyjne i zabezpieczające, s. 547; M. Allerhand, Kodeks, s. 91). To spostrzeżenie zostało przejęte w wypowiedziach znacznej części autorów pod rządem obecnie obowiązującego kodeksu. Podkreślano przy tym, że nie stanowi pierwszej czynności egzekucyjnej czynność podjęta wobec wierzyciela, np. wezwanie do uzupełnienia wniosku o wszczęcie egzekucji (W. Siedlecki, [w:] Kodeks, pod red. Z. Resicha, W. Siedleckiego, s. 1137) czy zwrot wniosku, którego braków nie uzupełniono w wyznaczonym terminie (J. K., Postępowanie egzekucyjne i zabezpieczające, s. 547). Przed dokonaniem pierwszej czynności egzekucyjnej uprawniona zasadniczo nie miała możliwości wszczęcia środków

obrony przed egzekucją, np. wniesienia powództwa z art. 840 § 1 k.p.c. W postępowaniu toczącym się w sprawie KM 184/13 zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego z powianiem tytułu wykonawczego stanowiącego podstawę wszczęcia postąpienia wobec R. B. (1) zawarte zostało w piśmie komornika z dnia 30 września 2013 roku (karta 42) a wobec E. B. (1) w piśmie z dnia 11 kwietnia 2014 roku (karta 162).

Jak zaznaczono powyżej wierzyciel powinien przez swoje czynności rzeczywiście dążyć do wyegzekwowania roszczenia. Przyjęcie odmiennego zapatrywania mogłoby prowadzić do tego, że przed upływem terminu przedawnienia wierzyciel występowałby z wnioskiem egzekucyjnym, a następnie po kilku dniach na przykład cofałby taki wniosek i w ten sposób jego roszczenie mogłoby się nie przedawnić przez wiele lat. Instytucja przedawnienia ma na celu zagwarantowanie bezpieczeństwa obrotu i stabilizację stosunków cywilnoprawnych przez ograniczenie w czasie możliwości dochodzenia określonych roszczeń. Trudno przypisać ustawodawcy zamiar umożliwienia wierzycielom prowadzenia egzekucji z przerwami wskutek np. cofnięcia wniosku czy podejmowania innych zabiegów jak ciągłe przedłużanie terminów przez kilkadziesiąt lat i składania przez nich wielu wniosków egzekucyjnych tylko po to, by nie doszło do przedawnienia roszczenia. Podobnie wskazać należy, że po to ustawodawca wyznaczył w art. 823 k.p.c. okres jednego roku na podjęcie czynności potrzebnej do egzekucji aby wobec bezczynności wierzyciela miał on ograniczoną w czasie możliwość dochodzenia roszczeń. Rozwiązanie umorzenia postępowania z mocy samego prawa dotyczy zatem w sytuacji, gdy w ciągu roku wierzyciel, a więc podmiot w głównej mierze kreujący przebieg postępowania egzekucyjnego nie dokonał czynności potrzebnej do dalszego prowadzenia postępowania. W niniejszej sprawie niezależnie od prawidłowości zastosowania regulacji zawartej w art. 130 k.p.c. od momentu złożenia wniosku zawierającego braki a także wezwania do jego uzupełnienia do chwili złożenia właściwego tytułu wykonawczego upłynął także graniczny termin jednego roku. Nie powinno budzić zaś wątpliwości że w postępowaniu zarówno rozpoznawczym, jak i w postępowaniu egzekucyjnym nie do przyjęcia jest stan niepewności wynikający ze wstrzymania jakichkolwiek czynności.

W świetle przedstawionych okoliczności w ocenie Sądu pozwany nie wykazał, że stał się wierzycielem wnioskodawczym i faktycznie skutecznie dokonał czynności mogących przerwać bieg terminu przedawnienia, tj. złożyć wniosek o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego wierzyciela lub wniosek o wszczęcie egzekucji przed upływem terminu przedawnienia. W związku z powyższym należało uznać, że twierdzenia strony powodowej o przedawnieniu roszczenia pozwanego nie zostały skutecznie zakwestionowane w toku postępowania.

W tym stanie rzeczy powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego było uzasadnione o czym orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 i 2 k.p.c. oraz przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461) przy założeniu, że strona powodowa jest stroną wygrywającą proces w całości.

W niniejszej sprawie postanowieniem z dnia 2 marca 2015 roku referendarz sądowy zwolnił powodów od kosztów sądowych. Przy zasądzaniu na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczonych kosztów sądowych zastosowanie znalazły więc zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów procesu, a więc też zasady ukształtowane wykładnią art. 98 § 1 k.p.c. Wobec tego zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U nr 167 poz. 1398 ze zm.) koszty sądowe, których strona nie miała obowiązku uiścić nakazano pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Szczecinie. Na koszty te składa się opłata od pozwu w kwocie 19.406 zł pobrana od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa oraz wynagrodzenie pełnomocnika powodów będącego adwokatem w wysokości 7.200 zł.